

S Z E M L E

A falukutatás kérdéséhez. Gunda Béla úr e folyóiratban a „Falukutatás vezérfonala“ c. füzetemet bírálta (VII. 252—54). Vitába nem bocsátkozom vele, mert szerintem a jövő fogja eldönteni, hogy e kérdőpontok és utmutatások a faluk vizsgálatát mennyiben segítik elő. Egyelőre a Magyar Társaság most lejárt közsegmonográfia-pályázatára beküldött 55 mű igazolja, hogy e vezérfonal nemcsak ösztönzést nyújtott a kutatásra, hanem meg is könnyítette azt. A kérdőpontokat mindenki csak annyiban és úgy használta fel, amennyire szükségesnek tartotta, a sokféle kérdés-csoport közül pedig azt dolgozta ki, amihez értett. A beküldött pályaművek nem sablonosak, — amitől a bíráló úr tart — legfeljebb szerkezetük többé-kevésbé egységes, ez azonban az ország 55 helyén egyidejűleg készült állapotrajzok összehasonlítását, feldolgozását, valamint tudományos és gyakorlati célokra való felhasználását könnyíti meg. A kutató munka úttöréséhez tehát valamivel hozzájárultak e kérdőpontok, de örülni fogok, ha valaki — remélhetőleg mielőbb — jobb módszert és erősebb ösztönzést ad falvaink mai állapotaink javító célból való helyes megismeréséhez.

Dr. Bodor Antal.

Fehér Géza: A bolgár-törökök kapcsolatai a magyarsággal és a legújabb magyar őstörténetkutatás. Századok 1935. évi pótfüzete 1—41 lap.

Fehér Géza szerint „a világháború után a magyar őstörténetkutatás nagy eredményekkel gazdagodott“; ezekre azonban „még nagyobb felvetések épültek, amelyek azután újabb felvetéseket szültek“. A következőkből azonban kitűnik, hogy a „nagy eredményeken“, amelyekből a feltevés-halmazat kirajzolt, tulajdonképp Gombocz Zoltánnak két feltevését és nem eredményét kell értenünk. Ezek a következők: 1. Egy uralkodó bolgártörök réteg volt a magyarság igazi megszervezője. 2. A bolgártörök uralkodó rétegtől vette át a magyarság a hun-magyar azonosságnak a hitét. Ezt a két tételt Gombocz is kifejezetten feltevésnek mondta és már csak ezért sincs jogunk ezekben Fehérrel eredményt látni. Hisz a pesti nyelvészeknek annyira kedves török: *magyar = úr: szolgál* aránypár hibás, arra elsőnek Mészöly Gedeon mutatott rá „Mióta lovasnép a magyar?“ című folyóiratunkban megjelent cikkében. Az újabb magyar őstörténeti elméletek ezen alapfeltevéseit, amelyekhez a Fehértől említettekén kívül a magyar őshazának Ázsiába való helyezése is tartozik, jelen sorok írója tette beható kritikai vizsgálat tárgyává ugyancsak ezen folyóiratban megjelent „A magyar nép eredete“ c. tanulmányában. Fehér Géza mind-

ezeket nem ismerte¹ és így annál inkább figyelemre méltó, hogy az általa tárgyalt magyar őstörténeti részletkérdésben a mienkkel teljesen megegyező eredményre jut, arra t. i., hogy a magyarok nem lehetnek az V. századi onoguroknak és Baján onogundurjainak leszármazottai, mint ahogy ezt Moravcsik feltette. Mivel azonban az ő számára Gombocz feltevései eredmények, a mutatkozó ellenmondások elhárítása érdekében kénytelen azt a semmivel sem indokolható bonyodalmat feltenni, hogy a magyarság a Kaukázus vidékén az V—VI. századokban bolgár hatás alatt megszerveződve északnak, a későbbi bolgár birodalom szomszédságába költözött, hogy azután néhány század múlva ismét lehúzódjon a Kubán mellékére, ahol a IX. század elején találjuk. Egyebekben helyesen állapítja meg Németh Gyula ellenében és velünk egyezően, hogy a szabirok nem kazárok és hogy a kazárokon türkök értendők. Helyesen hangsúlyozza velünk egyezően Moravcsikkal szemben, hogy a VIII. századi bizánci püspökségi jegyzékben szereplő *Χορζήρων* népnév nem vonatkozhatik a kazárookra. Helyesen állapítja meg velük egyezően Moravcsik ellenében, hogy Nagybolgária és Lebédia nem azonosíthatók egymással. Velünk egyezően Németh ellenében nem fogadja el annak a feltevését, hogy Choronei Mózes türkjein a magyarok volnának értendők.

Amint előbb említettük, Fehér Gézának még csak eszébe sem jut a kétely azon feltevéssel szemben, hogy a magyarságban hat-hét századon keresztül megmaradt volna a hunrokonságnak idegeneredetű homályos tudata, amikor pedig az sem egészen bizonyos, hogy a bolgártörököknek — akiktől az elmélet szerint a hunrokonság homályos tudatát örökölhették — egyáltalán volt-e hunhagyomány, hisz ennek meglétét rájuk vonatkozólag is jóformán csak egy homonymiával (a bolgár királyjegyzék *Irnik* nevével) támogathatjuk. De viszont már lehetetlennek tartja, hogy a magyarok közül valaki a X. század közepén még tudhatta volna, hogy a magyarok két évszázaddal korábban kerültek kazár uralom alá. Nem értjük, miért képtelenség az utóbbi feltevés és miért kétségtelen „eredmény” Fehér számára az előbb említett sokkal merészebb feltevés.

Moór Elemér.

¹ Szerzőnk ugyanis Szófiában él és Szófia — úgy látszik — már annyira messze van a világtól, hogy oda folyóiratunknak még a híre sem jutott el. Ellenben a Századok szerkesztősége az említett tanulmányt nagyon is jól ismerte — hisz eredetileg ő akarta megjelentetni — és ezért kissé érthetetlen számunkra, hogy a kérdés legújabb irodalmában nem eléggé tájékozott szerzőjének figyelmét erre a körülményre nem hívta fel.

Tamás Lajos: Rómaiak, románok és oláhok Dácia Trajánában. Budapest: M. Tud. Akad., 1935. 234 l. 8°

Tamás Lajos tanulmányában imponáló és sokoldalú tudományos felkészültséggel és kiváló kritikai érzékkel, de talán már jobb ügyhöz méltó, részletekbe menő alapossággal teszi vizsgálat tárgyává az erdélyi oláh inkolátusra vonatkozó elméleteket és a velük kapcsolatos kérdéseket. Talán egyes olvasóim megütköznek azon, hogy mintegy hibáztatni látszom szerzőnk részletekbe menő alaposságát, mivel t. i. esetleg politikai jelentőséget hajlandók tulajdonítani annak a kérdésnek, hogy Erdélybe magyar vagy oláh ember tette-e be először a lábát. Ennek a körülménynek és az oláh inkolátus kérdésének azonban csak az illuzionista politikai érvelés tulajdoníthat jelentőséget, amint erre műve utolsó fejezetében szerzőnk is céloz. Mert hisz — sajnos — még annak a körülménynek sincs politikai jelentősége, hogy Erdélyben elsőnek a magyarság szervezte meg az állami életet. Eddig ugyanis Melich János délibábos érvelését kivéve¹ még senki sem kísérelte meg annak a bizonyítását, hogy Erdélyben a magyarság előtt már oláhok is megpróbálkoztak volna államalapítással.

Az oláh inkolátus elméletének csak Románia házi használata szempontjából lehet bizonyos politikai jelentősége, amennyiben ezen elmélet tanítása alkalmasnak látszhatik az oláh nemzeti önérték öregbítésére. Ép ezért valószínűnek tartom, hogyha ezen elméletet százszor is megcáfolják, az oláhok százegyszer mégis állítani és tanítani fogják. Erre őket egyébként még egy lélektani motívum is készíti; a hódító ugyanis mindig és mindenütt igyekezett uralmának legitimitását igazolni, még ha erre szüksége sem volt. Az oláh tudósok most lényegileg ugyanazon buzgólkodnak, mint árpádházi királyaink tudós papjai, amikor a magyarokat a hunokkal, a királyi családot pedig Attilával igyekeztek kapcsolatba hozni. A különbség csak az, hogy a régi magyar klerikusok a legitimitás igazolását sokkal ügyesebben csinálták mint a modern oláh tudósok. A magyar klerikusok ugyanis a magyar uralom legitimitását a magyar nép hun atyafiságának Nyugateurópában általánosan elterjedt hiedelmével igazolhatták, amennyiben ezt a hiedelmet egyszerűen minden bizonyítgatás nélkül ténynek fogadták el. Az oláh tudósok ellenben az erdélyi oláh uralom legitimitását igazolni célzó elméleteiket tudományosan bizonyítani is kívánják, ami már hiba. A bizonyítás körül ugyanis sokan szeretnének náluk érdemeket szerezni; a nagy buzgalom következtében azonban az egyik tudós „bizonyítéka“ veri a másikét. Azután pedig náluk is kialakult az újabb magyar őstörténeti kutatásokból is jól ismert

¹ Gyelou t. i. Melich 'áltörténeti regénye' szerint bizánci segítséggel akart Erdélyben országot alapítani. V. ö. Melich: Honfoglaláskori Magyarország, 314 és Moór Elemér: Bolgártörökök és szlávok és a Melich-féle helynévkutatás, 1930, 18. és 31. l.

hólapdarendszer. Ilyenformán: X felvet egy ötletet, Y ezt megállapításnak veszi, továbbfüzi: „tehát...“, Z úr Y következtetését már ténynek fogadja el, segítségével „magyaráz“ bizonyos jelenségeket, ezeket megszerzi a maga következtetéseivel. Ezekben azután X már a maga eredeti ötletének igazolását ismeri fel: „tehát...“ És így mehetne ez a játék a végtelenségig, ha nem volnának azok a kellemetlen ellenmondások, amelyek a hipotézis-gomolyag növekedésével mind sűrűbben jelentkeznek. Tamás Lajos fáradhatatlan ezek leleplezésében és sokszor csodáljuk a türelmét, amellyel oláh tudósok hipotézis-szövedékeit szétbogozza. Fáradságát a sokszor nehezen titkolt káröröm érzése ugyan szubjektíve némileg jutalmazta, de mégis sajnáljuk azt a sok energiát, tudást és munkakedvet, amelyeket tudományos abszurdítások cáfolgatására fordított.

A helyzet ugyanis az, hogy az oláh inkolátus elmélete szükségszerűleg — tudományosan legalább — magától is össze fog omlani, amint több oláh tudós már eddig is meglehetősen józan állásponthez tudott eljutni ebben a kérdésben, amit az igazság kedvéért szintén nem akarunk elhallgatni. A kérdés lényege t. i. a következő: A római uralom Erdélyben alig másfél századig tartott; az pedig nem valószínű, hogy ez a rövid időköz elégséges lett volna Dácia tökéletes elromanizálásához. A római uralomra hat százados germán uralom következett. Ha tehát fel is tennők, hogy Dácia a rövid római uralom alatt teljesen elromanizálódott és hogy ez a romanizált népelem a népvándorlás viharáiban meg is maradt az erdélyi oláhokban, akkor a hat százados germán uralomnak az ő nyelvükben kétségtelenül nagyon is világosan észlelhető nyomot kellett volna hagynia. Diculescu kétségtelenül nagyon helyesen és módszeresen gondolkodott, amikor az erdélyi római-oláh kontinuitás igazolására elsősorban is a gepida-hatást igyekezett kimutatni az erdélyi oláhok nyelvéből és műveltségéből. Bizonyítása azonban egyáltalán nem sikerült, amint ezt más oláh tudósok maguk is kénytelenek voltak megállapítani. Mivel tehát germán hatás az erdélyi oláhok nyelvéből ki nem mutatható, az erdélyi román-oláh kontinuitás bizonyítási kísérletei cáfolásra sem érdemes tudományos delibábhajszolásnak tekinthetők.

Tamás Lajos, amint említettük, oláh tudósok sokszor nagyon is élénk fantáziáról tanuskodó „bizonyítékait“ is nagy buzgalommal cáfolgatja. Ellenérveivel azonban egyes esetekben véleményünk szerint kissé túllőtt a célon és így feleslegesen támadási felületeket nyújtott ellenfeleinek. Ezek közül lássunk néhány fontosabbat. III. Endre 1293-ban elrendelte, hogy a magánosok oláh jobbágvyai egyetemlegesen a Székes nevű — körülbelül 50.000 holdas — királyi birtokon telepítendőek legyenek a gyulafehérvári káptalan 60 háznépnyire oláh jobbágvyának kivételével. Ebből a rendelkezésből szerzőnkkel még nem következtethetjük azt, hogy 1293-ban csak ennyi oláh lett volna Erdélyben: az 1293-i oklevélben ugyanis a királyi birtokok oláh

telepeseiről nem történik intézkedés, pedig kétségtelenül ilyenek is voltak, hisz már 1210-ben és 1260-ban is szó van a magyar király seregében harcoló oláhokról. — Abból a körülményből, hogy valamely oláh eredetűnek gyanított személynév minden végződés nélkül van meg a magyarban helynévként, még nem következik, hogy az illető helynév nem lehetne oláh eredetű a magyarban. A magyarok ugyanis a legrégebb időkben a könnyen elemezhető idegen helyneveket, amint ezt már több ízben is kimutattam,² a végződés elhagyásával vették át. Ez természetesen részéről csak elvi jelentőségű módszertani megállapítás, és így nem jelentheti azt, hogy én ezzel a Tamás által kifogásolt helynévi etimológiákat el is fogadom. Ezt azért tartom szükségesnek hangsúlyozni, mert könnyen megeshetik, hogy ezekre vonatkozólag oláh tudósok majd ép az én — Tamás által, úgy látszik, nem ismert — fejtegetéseimet idézik majd rá, ami valami rosszmájú pesti urnak esetleg ismét majd lehetőséget nyújthat arra a vádra, hogy én az oláh inkolátus elméletének tettem szolgálatot. — Az 1219-ben említett *Fata* személynév sem származhatik a németből, amint Tamás felteszi (182. l.), mert a németben 1200 előtt szókezdeti helyzetben az *f* hang még nem fordulhatott elő.

Az oláhok erdélyi szereplésére vonatkozó legrégebbi adat, amint ismeretes, a Melich által „legnagyobb magyar történetíróvá” előléptetett Anonymus krónikájában olvasható, aki szerint t. i. már a honfoglalók is ott találták az oláhokat Erdélyben. Érthető, hogy ez a körülmény nagy szerepet játszik az oláh tudósoknak az inkolátusra vonatkozó elméleteiben és azon sem csodálkozhatunk, hogy ők az Anonymus hitelességéért kardoskodó nyelvészeknek megnyilatkozásait is a maguk javára igyekeznek kamatoztatni. Semmiesetre sem láthatunk ebben a körülményben Tamással tudománytalan vakmerőséget, mert hisz például Melich is betű szerint elfogadja az Anonymusnak az oláhnak mondott Gyelou erdélyi szerepléséről szóló meséjét.³ Tamás azonban egyébként éles kritikai penicilusát az Anonymussal kapcsolatos kérdésekben, úgy látszik, a pesti nyelvész tudósokra való tekintettel tanácsosnak tartotta tokjába helyezni, és így kénytelen volt az érveket műve

² Legutoljára az *Esztergom* névvel kapcsolatban: Sz. Füz. 1934, 257.

³ Tamás egy helyütt rossz néven veszi Dráganu azon állítását is, hogy a magyar nép Ázsia steppéiről származik. Szemére veti, hogy nem ismeri az újabb magyar őstörténeti irodalmat. Nekünk azonban úgy tetszik, hogy ezen a téren ép Tamás az, aki nem jól tájékozott, mert őstörténéseink — sőt az általa említett Német Gyula is — bizonyos téves elméletek érdekében ép Ázsia steppéire szerették volna áttolni a magyar őshazát. Nem helyeselhetem Tamásnak azt az eljárását sem, hogy az oláh tudósokkal mintegy feleselve az állítja, hogy a hunokkal, sőt az avarokkal kapcsolatban is kerülhettek már magyar harcosok Magyarországra. Vagy talán Tamás komolyan elhiszi Horváth Tibornak, hogy avarkori sírokban található holmi pitykékből ilyesmit meg lehessen állapítani?

ezen — aránylag leggyengébb — részében erős kifejezésekkel vagy bólogatással, a problémák elől való kitérésekkel és rabulisztikával helyettesíteni. Nem akar állást foglalni abban a kérdésben, hogy melyik Béla királyunknak a jegyzője volt az Anonymus. Nem tárgyalja a magyarság és szász-ság Erdélyben való megtelepedésének kérdését. Nem foglal állást abban a tekintetben, hogy miféle népek laktak Erdélyben a magyarság megtelepedése előtt; elmellőzi a magyar-oláh és szász-oláh helynévi vonatkozások rendszeres és módszeres tárgyalását is, bár kétségtelen, hogy ha ezt a fontos bizonyítási anyagot is felhasználja, sokkal világosabb és határozottabb feleletet adhatott volna nekünk az oláhok megtelepedésének kérdésében. Mindezeknek megtárgyalása azonban nolens-volens rászoritotta volna arra, hogy véleményt nyilvánítsa az Anonymus hitelessége érdekében készült érvekről is, amit ő mindenképp el szeretett volna kerülni. Arról pedig szerzőnk tudomást sem látszik venni, hogy mindaz, amit egyes nyelvészeink az Anonymus hitelessége érdekében felhoztak, tulajdonképp már teljesen megdőntöttek tekintendő; azért t. i. mert az ellenérvek cáfolatlanul maradtak. Ahol pedig mégis csak kényszerül állást foglalni, mert az Anonymust „rehabilitáló“ magyar nyelvészek egyes nyilatkozatai saját fejtegetéseivel már félreérthetetlenül ellenkeznek, ott lehetőleg szőrmentiben igyekszik az ügyet elintézni. Van erre egy formulája: a képtelen feltevést ugyanis velük kapcsolatban „érdekes ötlet“ néven emlegeti. Van például ilyen „érdekes ötlete“ Pais Dezsőnek (99. l.), hogy t. i. a *Blachus* névalak a törökből „keveredett“ volna ki (pesti turkománia!). De van ilyen „érdekes ötlete“ Melichnek is (214. l.), hogy t. i. nyelvünk *oláh* szavát nem a szlávoktól, hanem maguktól az oláhoktól vettük volna át (pesti slavophobia!). De bezzeg oláh tudósokkal szemben hasonló esetekben már „bizarr ötlet“ a legenyhébb kifejezése.

El kell azonban ismernem, hogy ha az előzőkben felsorolt hiányosságok nem lennének meg Tamás művében, akkor könyve már aligha jelenhetett volna meg a Magyar Tudományos Akadémia kiadásában. És végre ő is úgy gondolkodhatott, hogy Párizs megér neki egy misét. De Tamás Lajos műve megjelenésének még ezen szükségszerű hiányosságai ellenére is örülhetünk, mert módszerében mindnyájunknak, akik néptudományi és nyelvészeti kérdések iránt érdeklődünk, sok tanulságot, a romanistáknak pedig sok új megállapítást hozott, amelyekkel azonban mi már foglalkozni nem kívánunk. Azt sem akarjuk azonban elhallgatni, hogy stílusa nem mindig annyira világos és magyaros, mint amilyen éles elmével boncolgatja ellenfelei érveit. Végül pedig nem helyeseltetjük azt az eljárását sem, hogy az oláh tudósok műveiből vett idézeteit nem fordítja le magyarra: oláhul nem vagyunk kötelesek érteni.

Moór, Elemér.

Weidlein János: A dülönévkutatás történeti vonatkozásai.

Századok 1935. évi pótfüzete, 153—180. l.

A dülönévkutatásnak a németeknél kifejlesztett módszeréről és annak különösen nyelvészeti és néprajzi vonatkozásairól nemrég tájékoztatta Szabó T. Attila a magyar közönséget (M. Ny. XXX. 160—180), Weidlein hasonlóképp német példák nyomán a tolna-megyei és baranyai névanyaggal kapcsolatban a dülönévkutatás történeti és különösen településtörténeti vonatkozásairól számol be. Ez nem teljesen új számunkra, mert hisz ugyanebből az okból már amaz átkos pozitívista korszak idején is keletkeztek nálunk jelentős névgyűjtemények. Weidlein tehát térképekkel is illusztrált példákön mutatja be, hogy a dülönévekből milyen tanulságokat meríthet alkalomadtán a történettudomány. Tisztázhatók a dülönévek révén bizonyos esetekben a régi vízrajz kérdései, gyakran megállapítható segítségükkel a régi erdőterület és a művelés alá vett terület kiterjedése. Máskor meg tisztázhatók révükön bizonyos településtörténeti és az eredeti telepések nemzetiségére vonatkozó kérdések. Néha jogtörténeti, katonai és egyházi régiségek is megőrződtek a dülönévekben, sőt még a régésznek is egyszer-másszor elárulják azt, hogy hol érdemes ásatni. Sok esetben tájékoztatnak bennünket a dülönévek eltűnt faluk és épületek fekvésére vonatkozólag, néha meg felvilágosítással szolgálnak a faluk lakóinak egykori foglalkozására nézve is. — Weidlein szempontjainak kiegészítéséül megemlíthetem, hogy néha még jogi viták eldöntésére is alkalmasak lehetnek a dülönévek. Mult évben például olvastam egy újsághírt, amely szerint valakinek badacsonyi bort adtak el. Ócska lőrét kapott. A vevő perelte az eladót, a pert azonban elvesztette, mert az eladó hitelesen igazolta, hogy a bor egy *Badacsony* nevű szőlőhegyről származik. A bíróság mindenestre tévedett: Pesty névgyűjteményéből ugyanis megállapítható, hogy a nép több helyütt ép a leghitványabb csigert termő szőlőhegyet nevezi gúnyból *Badacsonynak*.

Szabó T. Attila és Weidlein János idevonatkozó dolgozatai mindenestre meggyőzhetnek bennünket arról, hogy sokirányú tanulságot jelenthetnek számunkra a dülönévek; így tehát most már a dülönévgűjtést is meg kellene szervezni nálunk. Ebben a tekintetben is bátran indulhatnánk a német példa nyomán. És ezt most kellene megtennünk, mert a tagosítással a régi nevek jó része hamarosan el fog enyészni, a kataszteri térképek pedig most is csak egy kis részét tartalmazzák a népi névanyagnak és azt is sokszor elrontott formában. Rábagyarmaton például a népi *Vári-zug*-ból ('varju-zug') *Vári-zug*-ot csinált a kataszteri mérnök, mert az előbbi névalakot értelmetlennek találta. Ebben aztán valaki majd egykor még történeti régiséget fog talán felfedezni. — Tudákos eredetűek azonban sokszor a népi névmagyarázatok is. Ugyancsak Rábagyarmaton sok csudát meséltek nekem a *Hada-*

kert-ről, ahol állítólag a szentgotthárdi csatából visszavonult hadak pihéntek meg. Természetesen gyanus volt nekem ez a história, ki is nyomoztam a „népmonda“ szerzőjét a kántortanító személyében, aki azért találta ki és terjesztette el az iskolában ezt a históriát saját bevallása szerint, hogy a népnek történeti mondája is legyen. Ilyen tudákos magyarázat például az is, melyet Weidlein a mecsekpölöskei *Miseútja* dülőről közöl nyilván Pesty nyomán, hogy t. i. ott „sok misekő létezett és misézetés folytatott“. Rábagyarmaton ugyanis *Miseút*-nak azt a gyalogösvényt nevezik, amelyen a kondorfaiak járnak vasárnaponkint Gyarmatra misére. Ez a példa is azt tanúsítja, hogy a nevek helyes magyarázata csak akkor lehetséges, ha a helyi viszonyokat is ismerjük és ha nagyobb mennyiségű névanyag áll rendelkezésünkre.

A mi pedig az alföldi dülő névgyűjtést illeti, véleményem szerint ennek megszervezésére elsősorban is az Alföldkutató Bizottság volna hivatott.

— oó —

Az Alföldkutató Bizottság 1935 október hó 5-ikén vitéz Shvoy Kálmán dr., országgyűlési képviselő elnöklete alatt tartott ülésén Dr. Kogutowicz Károly professzor meleg szavakkal emlékezett meg Bibó Istvánról, folyóiratunk elhunyt kiváló szerkesztőjéről; megemlékezésében a boldogultnak különösen az Alföldkutató Bizottság és annak folyóirata körül szerzett érdemeit méltatta.

A Bizottságtól kapott felhatalmazás alapján az 1936 évi január hó 25-ikén tartott elnöki tanácsülésen a „Népünk és Nyelvünk“ szerkesztésével Dr. Móór Elemér, főiskolai tanár és Dr. Cs. Sebestyén Károly egyetemi magántanár, városi múzeumi igazgatóhelyettes bízáttak meg, akik a szerkesztésben való közreműködésre megnyerték a szegedi egyetem nyelvész-professzorát, Dr. Horger Antalt is.

Az új szerkesztőség tagjai régi munkatársai a „Népünk és Nyelvünk“-nek és így számukra is a régi célkitűzések irányadók.

A folyóirat a jövőben — július, augusztus és szeptember hónapok kivételével — havonta fog megjelenni — egyelőre — két ívnyi terjedelemben.